

Arrest

nr. 56 293 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat F. NIANG verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Armeense nationaliteit te bezitten en van Russische origine te zijn. Uw vader is Russisch en uw moeder is Armeense. U verklaart omwille van de volgende redenen uw land van herkomst te hebben verlaten. Van 2003 tot 14 of 16 april 2010 was u in Meghri beroepsmilitair bij de Russische grenstroepen. Rond 24 of 25 februari 2010 kreeg u voor de kazerne van twee personen het aanbod om wapens naar buiten te smokkelen in ruil voor geld. U weigerde en de twee personen begonnen u te bedreigen. Later werd u nog ongeveer drie keer op straat door dezelfde personen aangesproken. Eind februari 2010 brachten ze uw dochter, T.P., van de kleuterschool naar huis. Ze zeiden tegen uw vrouw dat ze u lieten weten wanneer u de wapens diende te smokkelen. Op 8 maart 2010 werd u voor de laatste keer door hen benaderd. U was toen met uw vrouw, E.P., en uw dochter aan het wandelen. Op 20 april zou u de wapens moeten smokkelen. Rond 15 april 2010 besloot u alles aan uw commandant te vertellen en hem om hulp te vragen. De volgende dag, op

16 april, vernam u dat u ontslagen werd. De dienst OMO, de dienst betreffende mobilisatie, deelde u mee dat uw contract ten einde was gekomen. Dit geschiedde op het bevel van uw commandant. Op 17 april 2010 verliet uw vrouw het huis. Op 26 mei 2010 bent u met een auto vanuit Leninakan vertrokken naar Kiev, in Oekraïne. Op 29 mei 2010 bent u in Kiev aangekomen. Diezelfde dag bent u in Kiev met een andere wagen naar België vertrokken. Gedurende de hele reis werd u vergezeld door een passeur. Op 31 mei 2010 kwam u in België aan en u diende diezelfde dag uw asielaanvraag in. U bent zonder documenten naar België gereisd. U weet niet of er sprake was van een vals paspoort. U weet niet wat er u zal overkomen in geval van een terugkeer. Voor 13 augustus 2010 heeft men aan uw moeder gevraagd waar u was en of u nog in het land was. Op 13 augustus 2010 vroeg uw vrouw E.P. (O.V. 6.635.330) asiel aan in België.

U bent in het bezit van uw militair boekje, uw geboorteakte, uw diploma van het middelbaar onderwijs en een onderscheiding van de militaire dienst.

B. Motivering

Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS p. 11) vervolging te vrezen van twee mannen die eisten dat u tegen betaling voor hen wapens zou smokkelen. U haalt in uw asielrelaas geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Verder dient er gewezen te worden op ernstige tegenstrijdige verklaringen tussen uw asielrelaas en het asielrelaas van uw vrouw, E.P. (O.V. 6.635.330), met betrekking tot het chronologisch verloop van jullie problemen.

U verklaart (CGVS p. 11-12) dat alle problemen die u kende gebeurden voordat u midden april 2010 uw commandant op de hoogte had gebracht en werd ontslagen. Zo werd eind februari 2010 uw dochter door deze twee mannen als dreigement meegenomen van school en werd u samen met uw vrouw op 8 maart 2010 voor het laatst op straat door deze twee mannen aangesproken. Uw vrouw stelt daarentegen (CGVS vrouw p. 9-10) dat u reeds uw commandant had ingelicht over de problemen die u kende en u reeds eind februari 2010 ontslagen was, voordat de twee mannen eind februari 2010 als dreigement jullie dochter van school haalden en voor jullie op 8 maart 2010 op straat door deze twee mannen werden bedreigd. Na confrontatie stelt uw vrouw (CGVS vrouw p. 11) dat u, toen het incident met jullie dochter plaatsvond, niet meer ging werken maar dat zij niet weet wanneer u officieel werd ontslagen. Deze motivering is onafdoende. Vooreerst wordt hier niet mee weerlegd dat u verklaart dat u pas meer dan een maand na het incident met uw dochter en na de laatste bedreiging op straat, uw commandant op de hoogte bracht terwijl uw vrouw stelt dat u dit reeds voor deze voorvallen had gedaan. Verder blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 4 & 16) dat u tot 17 april 2010 bent blijven werken, hetgeen niet rijmt met de verklaringen van uw vrouw. Na confrontatie verklaart u (CGVS p. 16) dat uw vrouw zich misschien vergist en dat zij een slecht geheugen heeft. Ook deze motivering is onafdoende. Er mag immers redelijkerwijze van een persoon worden verwacht dat deze in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die de aanleiding vormden voor jullie vlucht uit jullie land van herkomst aangezien dit belangrijke feiten betreft die de essentie van het asielrelaas uitmaken. Bovendien is uw stelling dat uw vrouw geheugenproblemen heeft een louter blote bewering die niet wordt gestaafd door objectieve bewijsstukken.

Aangaande uw reisroute verklaart u met de auto van Kiev, in Oekraïne, naar België gereisd te hebben (CGVS, p. 9). U verklaart naar België gereisd te hebben zonder documenten en dat u betaald heeft voor de reis maar niet weet of u met een vals paspoort heeft gereisd (CGVS, p. 8). U verklaart eveneens dat u geen afspraken gemaakt heeft met de passeur in geval van controle (CGVS, p. 10). Deze verklaringen zijn echter niet aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst in de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/chauffeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het niet geloofwaardig dat hij zijn klant niet op de hoogte zou gebracht hebben van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bovendien verklaart u dat u niet weet waar uw paspoort is (CGVS, p. 7). U verklaart eveneens dat uw paspoort altijd thuis in Armenië op de kast lag en dat u het voor het laatst daar heeft zien liggen (CGVS, p. 7). U kreeg vijf werkdagen om uw paspoort naar het Commissariaat-generaal door te faxen en vervolgens in het Commissariaat-generaal te komen tonen. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal hieromtrent niets ontvangen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw Armeens paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie, bijvoorbeeld over een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw

land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder uitgehoud.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. De door u aangebrachte documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Uw geboorteakte bevat immers louter persoonsgegevens. Uw diploma middelbaar onderwijs bevat informatie betreffende uw opleiding, doch niet betreffende de door u verklaarde problemen. Uw militair boekje en de onderscheiding van de militaire dienst tonen aan dat u militair was, maar bevatten geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen en kunnen aldus deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt het volgende:

"Van 2003 tot 2010, de klager werkte als een soldaat die verantwoordelijk is voor de Russische troepen uit de grensbewaking. De 24 of 25 februari heeft de klager werd benaderd door twee personen die werden geld aangeboden in ruil voor het smokkelen van wapens. Hij vroeg om hulp om zijn supervisor, maar werd ontslagen uit het leger. Ondertussen bedreigden de twee mannen die dochter bracht naar school, en die landde in st. 08 maart 2010. De reden voor vervolging is politiek. Het probleem van de aanvrager is ruim binnen de Conventie van Genève. De aanvrager heeft geen enkele bescherming van zijn nationale instanties ontving, toen hij werd benaderd in het kader van zijn militaire baan, hij sprak met zijn leidinggevende en werd ontslagen. Op basis van deze ontwikkelingen vordert verzoekster een omkering van de bestreden beschikking en de erkenning van de vluchtelingenstatus."

2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167 408; RvS 15 februari 2007, nr. 167 852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100 628; RvS 30 mei 2006, nr. 159 298; RvS 12 januari 2007, nr. 166 608; RvS 15 februari 2007, nr. 167 848; RvS 26 juni 2007, nr. 172 777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Waar verzoeker in zijn betoog een summiere samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielaanvraag wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156 221; RvS 4 januari 2006, nr. 153 278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat hij vervolgd wordt omwille van politieke redenen, zodat zijn probleem valt binnen de Vluchtelingenconventie.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing genoegzaam wordt vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat zijn problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift simpelweg dat hij vervolgd wordt omwille van politieke redenen, maar slaagt er niet in de bestreden beslissing te weerleggen waar deze stelt: *“Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat uw problemen verband houden met één van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie. U verklaarde namelijk (CGVS p. 11) vervolging te vrezen van twee mannen die eisten dat u tegen betaling voor hen wapens zou smokkelen. U haalt in uw asielaanvraag geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Aldus ressorteren de door u aangehaalde problemen niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.”* Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat deze motivering steun vindt in de daarin vervatte gegevens. Met het argument dat hij geen enkele bescherming van zijn autoriteiten kreeg en waarbij hij verwijst naar zijn ontslag, weerlegt verzoeker op geen enkele wijze de vaststelling dat zijn relaas geen uitstaans heeft met een vervolging omwille van ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat hij zou behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien oordeelt de Raad dat in de bestreden beslissing tevens genoegzaam wordt vastgesteld dat het asielaanvraag van verzoeker behept is met verschillende tegenstrijdigheden en incoherenties met betrekking tot essentiële feiten die aan de oorzaak liggen van zijn vlucht alsook met ongeloofwaardigheden betreffende zijn reisweg – motieven die verzoeker niet betwist – zodat aan het asielaanvraag hoegenaamd geen geloof gehecht kan worden. De Raad bevestigt dan ook de pertinente motieven van de bestreden beslissing in haar geheel.

Het middel kan niet worden aangenomen.

2.4. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoeker hem in subsidiaire orde de subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen andere elementen aanhaalt dan deze die reeds werden beoordeeld in het kader van zijn asielaanvraag en onwaarachtig werden bevonden, zodat hij evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de bepalingen met betrekking tot de subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER